

LEVENT

Kaçış
Uzmanı

Mustafa Orakçı

YENİ BİR İŞ DAHA: MEYVECİLİK

Macera dolu tatilimiz hız kesmeden devam ediyor. Gerçi bu yaşadıklarımıza tatil denir mi bilmiyorum... Ancak köyde yaptığımız onca işe rağmen tayfa olarak hâlimizden memnunuz. Köy işlerine koşturup yorulmaktan şikâyetçi değiliz. Aksine bütün işleri keyifle yapıyoruz. Çünkü bütün tayfa bir arada olduğumuzda her şey bize eğlence gibi geliyor...

Köyde eğlenerek yapacağımız işlere bir yenisi daha eklendi. Dedemin bahçesindeki armutlar olgunlaşınca onları toplamak bize düştü. Sabah erkenden kalkıp armutları toplamak için meyve bahçesine gittik.

Meyve bahçesine vardığımızda işe başlamadan önce, dedem bize armutların nasıl toplanacağı ile ilgili birkaç bilgi verdi:

- Çocuklar, armut çok nazik bir meyvedir. Onu dalından koparıırken zarar vermeyin. Yere düşürmemeye çalışın. Çünkü yere düşen armut zedelendiği yerden çürür. Üstelik sadece kendisi çürümez, değdiği armutları da çürütür. O yüzden yere düşen armutları ayrı bir kasada biriktirmemiz gerekiyor.

Dedem anlayıp anlamadığımız öğrenmek için meraklı gözlerle bize bakıyordu. Biz de onu anladığımızı belirtmek için aynı anda kafamızı öne doğru salladık. Tam işe koyulacaktık ki Kâmil, bir kolunu benim omzuma bir kolunu Osman'ın omzuna attı:

- Arkadaşlar, düşürdüğünüz armutları gönül rahatlığı ile bana verebilirsiniz. Her türlü hasarlı armudunuz itina ile alınır.

Cevabını bile bile sordum:

- Kamil, ne yapacaksın o armutları?
- Tabii ki yiyeceğim. Başka ne yapabileirim ki!

Hepimiz Kâmil'in bu hâline gülerken dedem, Kâmil'i sevindirecek bir haber verdi:

- Tamam çocuklar, o zaman zedelenmiş armutlar kâmil'in!

Kâmil'in hâlini görmeliydiniz. Mutluktan neredeyse havalara uçacaktı. Bir takla atmadığı kalmıştı.

Hepimiz heyecanla çalışmaya başladık. Her ağaçtan kasalar dolusu armut topladık. Kâmil'in zedelenmiş armutları da git-tikçe artıyordu. Kasalar üst üste yığılırken dedem, Mert'e güzel bir görev verdi.

– Mert, sen de kasalara bir işaret koy. Kasalarımız belli olsun ki kaybolmasınlar.

Dedem, Mert'le konuştuktan sonra ona bazı aletler verdi. Mert bu aletlerle kasalara istediği işareti yapacaktı.

Biz armut toplarken Mert de vakit kaybetmeden bütün gücüyle kasalara işaret koyuyordu. Mola verdiğimizde Mert'in yanına gittim. Gördüğüm manzara karşısında hiç şaşırمامıştım. Bizim Mert kasaları işaretlerken her zamanki gibi bencil davranmıştı. Bütün kasalara işaret diye **“MERT”** yazmıştı.

Bu iş Mert'in çok hoşuna gitmişti:

– Ağabey, bu işi çok sevdim. Eve gidince

bütün eşyalarımın üstüne Mert yazmak istiyorum. Böylece benim eşyalarım kimseninkilerle karışmayacak. Özellikle de senin eşyalarınla karışmayacak!

Olayı büyütmemek için sesimi çıkarmadım. Konuşmaya başlarsam armut toplama işi yarım kalacaktı. Bu yüzden Mert'in suyuna gittim ve sustum. Mert nedense bir süre düşündü. Sonra kaldığı yerden konuşmaya devam etti:

- Ağabey, arkadaşım Halil'e de işaret koymayı düşünüyorum. Böylece sadece benim arkadaşım olacak. Ayrıca Kâmil ağabeye de işaret koyayım.

Ben, Mert'e insanlara işaret koyamayacağını, böyle bir şeyin çok saçma olacağını, söyledim. Ancak sonra Kâmil'i düşününce lafı değiştirdim:

- Aslında haklısın. İstersen Kâmil ağabeyin senin olabilir. İstedikğin gibi işaretleyebilirsin. Al senin olsun.

Akşama kadar biz boş kasaları doldurmayaya çalışırken Mert de bütün kasalara adını yazdı. Böylelikle işimizi bitirip yorgun ama mutlu bir şekilde evimizin yolunu tuttuk. Eve dönerken eşiği dedeme verdik. Mert'le ikimiz de diğer arkadaşların bisikletlerinin arkasına bindik.